

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America

Since 1908

Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja

„AZ EVANGÉLIUMISTENNEK HATALMA” (Róma 1:16)

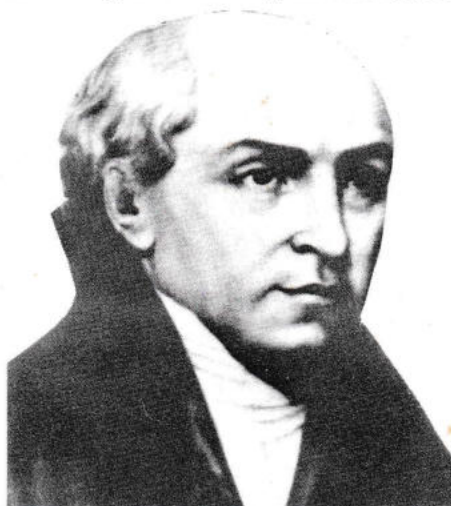
„Várj nagy dolgokat Istentől, vállalj nagy dolgokat Istenért”

— 200 éve alakult meg az első Baptista Missziós Társaság —

William Carey 1761 augusztus 17-én született Paulesbury-ban, Northampton grófságban, szegény családban. Tizenkét éves koráig járt iskolába. Kiváló emlékezőtehetséggel és nyelvérzéssel megáldott, a természettudományok iránt érdeklődő gyermek cipészinas lett. Ott a cipész-műhelyben, egy John Warr nevű inas társával folytatott beszélgetésekben hatott rá először az Ige. Ezzel a barátjával kezdett el járni a gyülekezetbe. 22 éves korában 1783-ban bekerült John Ryland lelkipásztor által a helyi Nene folyóba. Két évvel később lelkipástora lett a Moulton-i Baptista Gyülekezetnek.

Csekély fizetését a cipőkészítésből és tanításból kapott jövedelemmel pótolta. Ez idő alatt önszorgalomból gyarapította héber, görög és latin nyelvismereteit.

1792 májusában, Nottingham-ban, Carey elmondta híres prédikációját Ésaías 54:2-3 alapján, melynek jellegzetes üzenete volt: „Várj nagy dolgokat Istentől, vállalj nagy dolgokat Istenért!” Ugyanabban az évben, október 2-án találkozott 12 hozzá hasonló gondolkodású testvérrel és ott, az özv. Martha Wallis házában, Lower Street, Kettering-ben megtartott beszélgetés után megalakult az első „Baptista Misszió Társaság”. (Particular Baptist Society for Propagating the Gospel among the Heathen.) Carry volt a társaság első önkéntes misszionáriusa. Az első gyűjtést is megtartották a misszió céljára, mely alig haladta meg a 13 fontsterlinget. Ez lett a modern

William Carey (1761–1834)

missziós mozgalmak ugródeszkája. Egy, az alapító tagok közül, William Staughton, később az Egyesült Államokba emigrált, ott megalapította az Amerikai Baptista Missziós Konvenciót, melynek titkára, illetve elnöke volt élete végéig.

Azt vallotta, hogy „a missziós vállalkozás tüze szikráját ott kapta azon a tanácskozáson, özv. Wallis otthonában.”

William Carey feleségével és három fiúgyermekével 1793 júniusában elindult India felé, a dán „Kron Princess Maria” hajó fedélzetén. Öt hónapig utazott, míg megérkezett Calcuttába. Soha nem tért többé vissza Angliába. Az angol gyarmatosítók hidegen fogadták és nehéz körülmények közé került. Pénze elfogyott, jóllehet dolgozott; mintegy csapás jött Péter fiának hirtelen halála. Mindez túl sok volt fe-

leségének elviselni. Dorothy idegösszeroppanást kapott, ez idővel elmezavarodáshoz vezetett, hátralevő 13 évét ebben az állapotban élte le. Más talán feladta volna szándékait, de Carey állhatatos maradt.

Ez az állhatatosság gyümölcsöt hozott. 1798-ra a teljes Bibliát lefordította a bengáli nyelvre. A következő évben csatlakoztak hozzá újabb munkatársak: Joshua és Hannah Marsham és William Ward.

Az első benszülött indiai 1800-ban tért meg, Krishna Pál nevű asztalosmester. Ettől kezdve együtt folytatták a misszió-munkát. A bibliafordítást továbbra is fő feladatuknak tartották. 1818-ban Serampore-ban iskolát nyitottak, ahol később a Szentírást még 40 különböző nyelvre fordították le. Carey érdeklődése a természettudományok iránt itt sem csappant, 1830-ban megalapította az „Indiai Kertészek Társaságát”.

Életének végéig folytatta megkezdett munkáját Indiában, legyőzve minden akadályt, azzal a róla elterjedt konokossággal: „Én küszködök,” — mondta magáról, — „ez az én egyetlen tehetségem. Kitartó vagyok minden határozott törekvésben.” 73 éves korában halt meg, 1834-ben.

William Carey példája, missziói lelkesedése, szorgalma, kitartása, hite, a baptista misszió bicentenáriuma újabb alkalom, mely minket is készítet: „Várjunk nagy dolgokat Istentől, vállaljunk nagy dolgokat Istenért!”

(Szeretet)

Borzási Gyula, Brassó

Published monthly by the
Hungarian Baptist Union of America, Inc.
2800 Fordham Rd. N.E., Palm Bay, FL 32905

Editor:

REV. DR. A. GÉZA HERJECZKI
1370 Michigan Blvd., Lincoln Park, MI 48146
Tel.: (313) 382-3735

A szerkesztő bizottság tagjai:

Kish Ernő, Oláh Lajos
Szabó István

Second Class Postage Paid and Entered at
Melbourne, FL and Additional Offices
SUBSCRIPTION FEE \$18.00 per year
Send subscription and change of address to
Hungarian Baptist Union of America
2800 Fordham Rd. N.E., Palm Bay, FL 32905
Tel.: (407) 723-3288

FONTOS!

Előfizetést, címváltozást kérjük küldeni
Hungarian Baptist Union of America
2800 Fordham Rd. N.E., Palm Bay, FL 32905
A változtatásra kérjük számítsanak 8 hetet.
Lapzárás ideje 30 nappal a megjelenés előtt.

A szerkesztőség korrektúrája alapján készítette:
Classic Printing Corporation
9527 Madison Ave., Cleveland, Ohio 44102

SZÖVETSÉGI VEZETŐK CÍMTÁRA:

Elnök:

MR. ERNEST J. KISH
1173 Scypher St. N.E., Palm Bay, FL 32905
Tel.: (407) 723-7727

Alelnök:

REV. LAJOS OLÁH
43 Yorkshire Rd., Scarborough, Ont. M1K 3B7
Tel.: (416) 752-1687

Szövetségünk tiszteletbeli elnökei:

REV. DR. BÉLA UDVARNOKI
609 Woodridge Dr., Murfreesboro, NC 27855
Tel.: (919) 398-4646

REV. DR. ALEXANDER S. HARASZTI
Henry General Professional Bldg.
Stockbridge, Georgia 30281
Tel.: (404) 474-3686, office; (404) 471-4183, res.

Titkár: ISTVÁN SZABÓ

3827 N. Oak Park Ave., Chicago, IL 60634
Tel.: (312) 545-0898

Pénztáros: LOUIS DRESCHER

2636 East 124th St., Cleveland, OH 44120
Tel.: (216) 231-0038

Misszió Bizottság elnöke:

REV. DR. A. GÉZA HERJECZKI
1370 Michigan Blvd., Lincoln Park, MI 48146
Tel.: (313) 382-3735

Pénzügyi Bizottság elnöke:

ELMER KISH
924 Congress St., Fairfield, Conn. 06432
Tel.: (203) 259-3276

Bethesda Otthon igazgatója:

ERNEST CZIRAKY
2800 Fordham Rd. N.E., Palm Bay, FL 32905
Tel.: (407) 723-3288

Szövetségünk missziójáról

(A misszió és irodalmi bizottság elnökének jelentése az Amerikai Magyar Baptista Szövetség 85. közgyűlésén a Torontói Gyülekezet Rámai Táborában, 1992. július 24-én)

„Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek.”

(Mk 16:15)

Magyar baptisták nemcsak Magyarországon és Erdélyben élnek, hanem a világ minden részén, így az amerikai kontinensen is.

A Magyarországon élő testvéreinket a Magyarországi Baptista Egyház, az Erdélyieket a Romániai Magyar Baptista Szövetség fogja össze egy nagy családdá. Legtöbben mi magunk is ebből, vagy abból a közösségből jöttünk el valamikor. Szeretjük őket, figyelemmel kísérjük életüket, amikor megtehetjük mellettük állunk.

De egy új, távoli világban élünk. Sajátos körülmények között, saját és környezetünk bajaival, próbáival harcolva igyekszünk Urunknak engedelmessé válni.

A századfordulón ide érkezett baptista elődeink arra törekedtek, hogy itt is megteremtsek azt a gyülekezeti életformát, amit otthon annyira szerettek, értékelték.

VILÁGTALÁLKOZÓ

Többféle világtalálkozó volt Magyarországon augusztusban. A Magyarok III. Világkongresszusa híreivel tele voltak az újságok otthon és külföldön.

Minket természetesen a Magyar Baptisták Első Világtalálkozója érdekelt igazán. Sajnos azonban sem előtte, sem utána nem kaptunk (ezidáig) érdemi tájékoztatást az alkalomról. A hozzánk eljutott Békehiernök számok még nem foglalkoznak ezzel a különleges eseménnyel.

Információink vegyesek. Örülünk a nagy létszámnak, a számtalan szép ének és zenekari szolgálatnak. A nagy találkozó „világtalálkozó” jellegét határozottan hiányoljuk.

Ígéretünk már van néhány beszámolóra, melyeket hamarosan közölni is fogunk.

Az Óhazában és a világ bármely részén élő testvéreinkkel élő, személyes érdekektől mentes, a magyar baptista misszió érdekeit szolgáló kapcsolatot szeretnénk tartani. (szerk.)

1908-ban létrehozták az Amerikai Magyar Baptista Szövetséget. Ez jóval fiatalabb ugyan, mint az említett két óhazai szövetség, de azt hiszem, hogy a 84 esztendő sem kevés.

Aki egy idő óta itt él, az tudja, hogy magyar baptistának lenni Amerikában nem ugyanaz, mint az óhazában. (Aminthogy magyarnak lenni sem ugyanaz.)

Az első generáció, ha egy idő után ott-hon is érzi magát ebben az országban, tulajdonképpen idegenben él. Ha ezt valahogy elfelejtene, hamarosan emlékeztetik rá. A második generáció már választhat. Ha az el-angolosodás mellett dönt, lehet, hogy sikerülni fog neki beolvadni a „nagy olvasztó tégelybe”. A harmadik generációból már kevesen tudnak magyarul.

Aki elhagyta a szülőhazáját valami miatt, rálépett egy olyan útra, amelyik egy sajátos, belső törvényszerűség alapján halad előre, mely már nem azonos az otthoniak életformájával. Ezek a törvényszerűségek adottak, nem mi választottuk őket, s nem túl sokat változtathatunk rajtuk.

Sajátos sors a szülőhazájától távol élő ember sorsa.

Az Amerikában élő magyar baptistáké is az. (Így van ez még akkor is, ha a már itt született, másod-harmadgenerációs testvéreink nem is igen érzékelik ezt.)

Közös a sorsunk. Nyolcvan évvel ezelőtt is az volt, s ma is az. Fogjunk hát össze, s e speciális helyzetben egymást erősítve, bátorítva próbáljuk meg újra és újra fogalmazni és el is végezni küldetésünket.

Mi már „elmentünk széles-e világra”, mostmár csak igyekeznünk kell arra, hogy a környezetünkben élő magyarokhoz eljuttassuk a Jézus Krisztusról szóló evangéliumot.

Hogyan végeztük küldetésünket az elmúlt év alatt? Erre a kérdésre ad választ a következő beszámoló a Szövetségünkön belüli

MISSZIÓS ESEMÉNYEKRŐL

1. Megalakult az Amerikai Magyar Baptista Ifjúsági Szövetség. A tavalyi közgyűlési megbízásnak megfelelően, s a fiatalok kérésére részt vettem a fiatalok több megbeszélésén. Ez előkészítő tárgyalások eredményeként ifjaink 1991. szeptember 1-én létrehozták a AMBISZ-t. A régi hagyományokat is tisztelő új Szövetség azóta megtartotta első közgyűlését is, megalkotta alapszabályzatát. Szeretettel köszöntöm az AMBISZ vezetőit, s arra kérem őket, hogy fiatalos lendülettel missziós célkitűzéseket állítsanak maguk elé, s egyúttal a Szövetség munkáját is támogassák.

2. Bemerítések. Feladatunk a Krisztus mellett döntött személyek bemerítése is. Hála az Úrnak az idén is „megmozdult a víz” néhány gyülekezetünkben. Detroitban hárman, New Yorkban öten, Alhambrában ketten öltöttek fehér ruhát.

3. Találkozók. Ifjúsági találkozót rendezett augusztusban az alhambrai, májusban a chicagói gyülekezet. A hagyományos júliusi Rámai Bibliai Konferencia is áldásosan telt.

4. Gyermekek üdülés Rámában. Régi hagyományokat újra élesztve a torontói gyülekezet egy szép gyermek hetet rendezett a rámai táborban július elején, melyen más gyülekezetek gyermekei is részt vettek.

5. Szövetségi vasárnap. Decemberben „Megmaradásunk az Úrban van”, júniusban pedig „Közös sors, közös küldetés” jelszóval Szövetségi vasárnapot hirdettünk gyülekezeteink számára. Ezt a kezdeményezést nem vezették még be mindenütt, de ahol megtartották, hasznosnak ítélték testvéreink. Az Evangeliumi Hírnökön keresztül, valamint közös bulletin lap segítségével hirdettük meg ezeket az alkalmakat.

6. Gyülekezeteink. Hála az Úrnak, Szövetségünk aktív gyülekezeteiből mindenhol növekedésről kapunk hírt. Örülünk annak, hogy Kelownából is jó hírek érkeznek hozzánk. Ott élő testvéreink gyülekezetté formálódási törekvéseit támogatjuk, s imádkozunk értük. Az egyes gyülekezetek különleges alkalmairól az Evangeliumi Hírnök hasábjain beszámolunk.

7. Bethesda Otthon. Kish Ernő elnök testvérnek a júliusi Evangeliumi Hírnökben megjelent írása beszámol arról is, hogy újabban az Otthon támogatja a Szövetséget és nem fordítva, ahogy hosszú ideig volt. Örülünk ennek a változásnak. S ha az amerikai magyar misszióknak eme gyermeke támogatja a szülőt, az annak a jele, hogy értékeli az annak idején sok áldozatot hozó szülőt. Várjuk is, kérjük is ezt a segítséget.

8. Nehéz napjaink is vannak. A Clevelandi Gyülekezet újra lelkipásztor nélkül van. E szomorú ténnyel kapcsolatban hadd mondjam el a Misszió Bizottság egyik működési elvét.

A Misszió Bizottság nem kíván beavatkozni egy gyülekezet belső ügyeibe sem, ugyanakkor felhívja a gyülekezetek figyelmét arra, hogy bármilyen probléma esetén az előjáróság, vagy a lelkipásztor kérésére készséggel nyújt segítséget, mint ahogy

ez ennek a bizottságnak a feladata is a Szövetségben belül.

EVANGÉLIUMI HÍRNÖK

Örülök annak, hogy szövetségünk lapjának, az A Kürttel egyesült Evangeliumi Hírnöknek az olvasótábora nőtt az elmúlt év alatt, hiszen az előfizetések összege növekedett. Tudatosan törekszünk arra, hogy lapunk missziós jellegű, evangélizációs célokat szolgáló legyen. Terjesszük ismerőseink között. Fizessük elő egy évre valamelyik magyar honfitársunknak.

CÉLKITŰZÉSEINK

1. Gyülekezeteink kerüljenek még közelebb egymáshoz. Ne csak a rokonok tartanak kapcsolatot egymással, hanem a gyülekezetek is. Ennek érdekében találkozókat szervezünk, kölcsönös gyülekezeti alkalmakat rendezünk. A hagyományos alkalmakon kívül újabbakra is buzdítjuk a gyülekezeteket.

2. Megtéréshez segíteni honfitársainkat. Az Úrtól kaptuk ezt a feladatot, nem szabad szemelől tévesztetni, még akkor sem, ha túl nehéznek tűnik az. Bemerítésekre készülünk — imádkozunk a megtérőkért, hivatunk, bizonyosságot teszünk, s várjuk a magvetésre az Úr áldását.

3. Bibliát minden magyar kézbe! Legyen ez a jelmondatunk erre az esztendőre. Minden gyülekezet hozzon létre egy „biblia terjesztői” alapot. (A Szövetség számára is javasolom ugyanezt.) Keressük föl a környezetünkben élő magyarokat egy-egy ajándék Bibliával, vagy Biblia részlettel. Isten ígéje ma is „élő és ható”.

Célkitűzéseink, feladataink jobb ellátása érdekében 3 javaslatot teszek, s kérem az elnök testvért e javaslatok továbbvitelére.

1. Alakítsuk meg újra a Lelkipásztorok Szövetségét.

2. Közgyűléseinket törekedjünk sokkal inkább missziós jellegűvé tenni. Együttal rövidítsük le a jelenlegi formát 1 teljes napra.

3. A Misszió Bizottság nevében javasolom a közgyűlésnek, hogy fogadja el a mellékelt költségvetést, melyet a mi bizottságunk és a Pénzügyi Bizottság is jóváhagyott. Anyagi áldozatainkon is látszódjék meg, hogy feladatunk, küldetésünk van, s azt közös erővel próbáljuk megvalósítani.

Imádkozzunk egymásért, tanuljunk egymástól, szeressük egymást!

Dr. Herjeczki A. Géza

Az Amerikai Magyar Baptista Ifjúsági Szövetség közgyűlése

— Ráma, 1992. július 5. —

Az Amerikai Magyar Baptista Ifjúsági Szövetség Rámában tartotta meg első közgyűlését. Ahogy várható volt, ez a közgyűlés nem csak arra szolgált, hogy az AMBISZ Szervezeti és Működési Alapszabályzata ismertetve legyen, hanem az ifjúsági szövetségben belül felvetődő problémák megbeszélésére is alkalmat adott. Tanulságul is szolgált, melyet a következő közgyűlésre való felkészülésnél fel fogunk használni.

Amint említve volt, a közgyűlés főpontja az AMBISZ Szervezeti és Működési Szabályainak ismertetése és elfogadása, illetve módosítása volt. Báka Barna, az AMBISZ elnöke ismertette az alapszabályokat. A jelenlevő lelkipásztorok és Haraszi Leland javaslatokkal, kérdésekkel működtek közre. Úgy hiszem, nagy megtisztelés az ifjúság számára, hogy a lelkipásztorok szívükön viselik az ifjúsági Szövetséget és készek segíteni, tapasztalataik megosztásával hozzájárulni az AMBISZ munkájához. Az ifjúság részéről, mármint a harminchét jelenlevő ifjú részéről nagyon kevés hozzászólás, javaslat volt. Reméljük, hogy a jövőben több fiatal fog hozzászólni közgyűléseken és több fiatal fog résztvenni az ifjúsági munkában.

A fiatalok többsége nem volt felkészülve erre a közgyűlésre, sokan nem voltak tájékoztatva az AMBISZ célkitűzéseiről, munkájáról, feladatáról. Az ifjúsági képviselők feladata a jövőre nézve a helybeli ifjúság tájékoztatása az AMBISZ tevékenységéről.

Az AMBISZ Szervezeti és Működési Alapszabályzatainak ismertetése megbeszélése, elfogadása után következett az elnöki jelentés, amelyben a Báka Barna elnök tv. hangsúlyozta az AMBISZ feladatát, mely többek között a gyülekezetekhez nem tartozó magyar fiatalok elérése, valamint a már hívó fiatalok hitéletének elmélyítése. Báka tv. említést tett arról a tervről, hogy évente kétszer ifjúsági találkozót szervezzen az AMBISZ és a Gyermekek-táborozás újra beindulásáról.

Oláh Imre, zenei felelős javasolta, hogy legyen egy AMBISZ énekkar, amelyet a fiatalok örömmel fogadtak.

Hisszük, hogy az AMBISZ fáradozása nem hiábavaló. Kérünk minden fiatait, hogy kapcsolódjon be az ifjúsági munkába, valamint kérünk mindenkit, hogy imában hordozza az AMBISZ-t.

A New York-i Ifjúság

IRODALMI NAP — NOVEMBER 8.

MAGYAR BAPTISTÁK I. VILÁGTALÁLKOZÓJA BUDAPESTEN!

A nyár folyamán alkalmam volt részt venni a Budapesten megrendezett Magyar Baptisták Első Világtalálkozóján, amelyre augusztus 21—23. között került sor. Elvárásaimon felül jól telt és gazdag élményekkel térhettem haza. Olyan kedves ismerősökkel, barátokkal és testvérekkel találkozhattam, akikről már régóta nem hallottam, és azt sem tudtam hol és miként élnek. Jó volt újra találkozni és egymás társaságában felfrissülni.

A találkozó témája ez volt: „**A reménységben örvendezetek!**” A szervező bizottság gondoskodott arról, hogy minden jelenlevőnek legyen egy kis csomag, amelyben volt egy erre az alkalomra kiadott füzet a programmal és énekekkel, írószám, egy magyar zászló a nemzeti címerrel és a találkozó címerével; de arra is volt gondjuk, hogy mindenkinek legyen élelem és szállás biztosítva.

Az előadásokra való fölkészülés már 21-én megkezdődött, amikor az összevont ének-zenekar próbált. Számomra nagyon kellemes élmény volt együtt énekelni, Istent dicsérni a sok helyről összegyűlt testvérekkel. A találkozóznak a „Fel, öröme vigan...!” című ének volt az indulója, ami valóban tükrözi a hangulatot.

Augusztus 22-én, szombaton az Olimpiai Sportcsarnokban megkezdődött a várva-vár ünnepség, a különböző országokból érkezett vendégek üdvözlésével és bemutatásával. Majd folytatódott rövid beszámolókkal. Az összevont ének-zenekar és a Budapesti központi kórus vette ki részét a szolgálatból. Szóhoz jutottak a lelkipásztorok közül is néhányan.

Az ebéd folyamán az összevont szilágysági fuvós zenekar adott szabadtéri előadást. Közben barátokkal, ismerősökkel történő társalgásra és újabbakkal való megismerkedésre is sor került. Nékünk, fiataloknak is nagyon jó és hasznos idő volt ez.

A délutáni program folyamán további beszámolók és énekkari szolgálatok hangzottak el. A nagyváradi ének-zenekar, az aradi énekkar valamint az erdélyi ifjúsági énekkar és más énekkarok szolgáltak. Mind áldásos és felüdítő szolgálatok voltak, úgy, hogy észre sem vettük az idő gyors múlását.

Vasárnap délelőtt a Tahi Táborban megrendezett Ifjúsági Találkozón vettem részt, ahol ifjúsági énekekkel, az ifjúság képviselői által elhangzott buzdító beszédekkel színeződött a program. Különösen áldásos volt Borzási István kolozsvári lelkipásztor szolgálata. A fiatalság föl volt kérve, hogy adjon oda, illetve újra szentelje

A világtalálkozó összevont ének és zenekarát Oláh Gábor vezényli.

A szilágysági fuvószenekar a budapesti Olimpiai Csarnok mellett szolgál.

A találkozó záró istentiszteletén — Tahi, 1992. augusztus 23.

életét Krisztusnak, és álljon be a szolgálatba, Krisztus aktív követésébe.

Ebéd és egy kis szabad idő után ének és zeneszámok, bizonyágtételek hangzottak. Kiemelkedően jól szolgált a szilagyballai férfikórus, valamint a többi kórusok. Nagyon áldásos légkör alakult ki, ami testi és lelki felüdülést, feltöltődést jelentett számunkra.

Szerintem ez a találkozó sikeres volt minden szempontból. Kitűnő alkalom volt tudomást szerezni világszerte élő testvéreinkről és munkájukról. Bennem is újra megerősödött az a tudat, hogy a Magyar Misszió él és működik. Így, a találkozó mottója szerint, a reménységben örvendezhetünk!

Kulcsár Attila, New York

TISZTSÉGVISELŐK NÉVSORA/LIST OF OFFICERS

Az 1992-es és 1993-as konvenciói évben/ During the 1992-93 Convention Year

Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség/The Hungarian Baptist Union of America, Inc.

2800 Fordham Road, N.E. — Palm Bay, Florida 32905

Officers of the Convention/A Konvenció tisztségviselői

Mr. Ernest J. Kish, President (Florida)	1993 (1)
Rev. Lajos Oláh, Vice President (Canada)	1994 (2)
Mr. István Szabó, General Secretary (Illinois)	1994 (1)
Mr. Louis Drescher, Treasurer (Ohio)	1994 (5)

Honorary President/Tiszteletbeli elnök

Dr. Alexander S. Haraszti (Georgia)

Convention Evangelist/Konvenció evangélista

Rev. Lajos Oláh (Canada)

Convention Missionary/Konvenció misszionárius

Rev. Julius Kun (Florida)

Ministerial Exchange Program Coordinator/A lelkészcsere program koordinátora

Dr. Alexander S. Haraszti (Georgia)

The Executive Board/A végrehajtó bizottság

Mr. Ernest J. Kish, President (Florida)	1993 (1)
Rev. Lajos Oláh, Vice President (Canada)	1994 (2)
Mr. István Szabó, General Secretary (Illinois)	1994 (1)
Mr. Louis Drescher, Treasurer (Ohio)	1994 (5)
Dr. Géza Herjeczki, Chairman, Missions Committee (Mich.)	1993 (1)
Mr. Elmer Kish, Chairman, Finance Committee (Connecticut)	1995 (2)
Mrs. Anna Kulcsár, President, Women's Convention (New York)	1995 (1)
Rev. Stefan Lőrincz, President, Men's Convention (Illinois)	1995 (1)
Mr. Barna Báka, President, Youth Convention (Canada)	1993 (1)
Dr. Alexander S. Haraszti, Ex-Officio (Georgia)	

Missions & Literary Committee/Misszió & irodalmi bizottság

Dr. Géza Herjeczki, Chairman (Michigan)	1993 (1)
Dr. László Fazekas (Ohio)	1994 (1)
Rev. Sándor Kulcsár (New York)	1995 (1)
Mrs. Gabriella Oláh (Canada)	1993 (1)
Mr. Imre Sipos (California)	1994 (1)
Dr. Alexander S. Haraszti, Ministerial Exchange Program Coordinator (Georgia)	
Rev. Joseph Novak (California)	1995 (1)
Mr. Rezső Zágoni (Illinois)	1995 (1)

Home & Finance Committee/Otthon & Pénzügyi Bizottság

Mr. Elmer S. Kish, Chairman (Connecticut)	1995 (2)
Mr. Louis Drescher (Ohio)	1994 (5)
Mr. Ernest Cziraky, Ex-Officio (Florida)	

Mr. George Gáncsos (New York)	1995 (2)
Mr. László Halász (California)	1993 (0)
Mr. Sándor Nagy (Ohio)	1993 (1)
Mr. Steve Panta Jr. (Canada)	1994 (2)
Mr. Louis Németh (Pennsylvania)	1995 (1)

Auditing Committee/Ellenőrző Bizottság

Mr. István Fejér (New York)	1994 (1)
Mrs. Ildikó Mikó (Michigan)	1993 (1)
Mrs. Zsuzsanna Tóth (Canada)	1993 (1)
Mr. András Varga (Michigan)	1994 (1)

Convention Tellers/Igazoló Bizottság

Mr. Bálint Jacob (Michigan)	1994 (1)
Miss Erika Kulcsár (New York)	1994 (1)
Mrs. Henry Werle (Canada)	1993 (1)

Historical Committee/Történelmi Bizottság

Mrs. Ruth Cziraky (Florida)	1993 (1)
Mr. Ernest J. Kish (Florida)	1993 (2)
Mrs. Ethel P. Kish (Florida)	1994 (3)

Women's Convention/Nőszövetség

Mrs. Anna Kulcsár, President (New York)	1995 (1)
Mrs. Ruth Cziraky, Vice President (Florida)	1993 (0)
Mrs. Éva Szabó, Secretary (Illinois)	1995 (1)
Mrs. Anna Jakab, Treasurer (New Jersey)	1995 (1)

Men's Convention/Férfi Szövetség

Rev. Stefan Lőrincz, President (Illinois)	1995 (1)
Mr. John Sebestyén, Sr., Vice President (Ohio)	1995 (1)

Gospel Messenger (Evangéliumi Hírnök)/The Trumpet (A Kürt)

Dr. Géza Herjeczki, Editor (Michigan)
Mr. Ernest J. Kish, Subscription Manager (Florida)

Editorial Committee/Sajtó Bizottság

Mr. Ernest J. Kish, President (Florida)	1993 (1)
Rev. Lajos Oláh, Vice President (Canada)	1994 (2)
Mr. István Szabó, General Secretary (Illinois)	1994 (1)

Convention Recording Clerks/A közgyűlés jegyzői

Mrs. Ruth Cziraky, English (Florida)	1994 (3)
Mrs. Gabriella Oláh, Hungarian (Canada)	1994 (1)

Youth Convention/Ifjúsági Szövetség

Mr. Barna Báka, President (Canada)	1993 (1)
Dr. Leland Haraszti, Vice President (Georgia)	1993 (1)
Mr. Oszkár Szomor, Treasurer (New York)	1993 (1)

GYÜLEKEZETI HÍREK

SANTA MONICA

Hungarian Bible Church

Lelkipásztor: **Smith D. Henrik**

The Hungarian Bible Church had their annual retreat at Frazier Park (California) in June of this year. We had a wonderful time studying God's Word, playing volleyball, horse-shoe and of course frying bacon "Hungarian style" in the outdoor fire-pit.

Frazier Park Baptist Camp is located in the woods. We were able to go out at night and see God's beautiful creations,

Hungarian Bible Church at retreat

the stars, millions of them. The air was fresh and the sky clear.

We think it is important for a church to go out once or twice a year, all by ourselves with God to have a retreat. We felt God's guidance and the Holy Spirit leading us.

We are planning another retreat in December on a Thursday, Friday, Saturday. I know God will bless us.

Rev. Henry Smith is our pastor, we feel as though God has sent him to us.

Helen Olah

Life is like tennis. You can't win without serving.

EMLÉKEZÉS 1956-RA

Ezt a kis történetet még 1956 decemberében írtam Bécsben. A Baptista Segély Magyarországnak kinyomtatta és az ausztriai magyar menekültek között terjesztette. Én a Baptista Segély egyik munkatársa voltam, a Déli Baptista Szövetség Külmiszios Társaságának megbízásából.

Meghalt másokért!

A Budapesti Balassa János Kórházban történt... A Studio mellett folyó küzdelemnek sok élet esett áldozatul. A harcok során behoztak férfiakat, nőket, köztük nem egy családapát és családját. Megrázó volt látni a halálosan sebesült emberek vergődését, akiknek már arra sem maradt alkalmuk és erejük, hogy elbúcsúzzanak szeretteiktől. Volt, aki a felesége nevét kiáltozta, más a férje nevét sutogta, ismét mások a gyermekeikért jajgattak. Még legkevesebb megrendülés látszott a fiatal gyermekeken.

Annál megrendítőbb volt látnunk nekünk orvosoknak, hogyan hervadt le az élet pírja egy-egy gyermekarcáról. Mosolyogva feküdtek ott szegénykék, vagy öntudatlanul pihegtek. De ha észnél voltak is, felnőtteket megszegényítő önuralommal túrték a fájdalmakat. A szabadságharc első napján, amikor még igazában nem is tudtuk, hogy népünk szabadságáért iskolásgyermekek ezrei véreznek, egyik ápolónő rosszalóan szólt rá egy 13–14 év körüli fiúcskára, aki orvosi megítélés szerint igen súlyosan sebesült lehetett: „Miért nem maradtál otthon inkább, fiam? Milyen nagy fájdalmat okozol most édesanyádnak! Jaj de nagyon meg kellene verni az ilyen gyereket!”

A fiúcska rányitotta nagy szeméit a zsörtölődő ápolónőre és alig hallhatóan így felelt: „Aztán mit gondolsz a néni, mi lett volna, ha mindenki így gondolkodott volna, mint maga? Akkor ugyan senki sem halt volna meg Magyarorszáért! Az én halálom szabadságot fog hozni a Hazának.”

Néhány óra múlva a fiúcska kiszenvetett... Abban a boldog tudatban halt meg, hogy a Haza szabad lett.

Mi lett volna, ha senki sem adta volna az életét másokért?... Hogy a magyar nép megrendítő küzdelme mikor hozza meg a várva várt eredményt, azt ma még nem látjuk. De hisszük, hogy Isten nem engedi elbukni egy nép legszentebb ügyét, a szabadságot! Gyermekeink és ifjaink ezért haltak, népünk színe-javát ezért deportálják Szi-

bériába és otthonmaradt honfitársaink ezért tűrik az éhséget és a tél fagyát, hogy az egész emberiség lelkiismeretére apelláljanak; és hisszük, hogy nem hiába!

Azonban éppen a fentebb előadott megrendítő történet kapcsán szeretném elmondani, kedves Honfitársaim, hogy a mi Hazánkért már is odaadta az életét. Jézus Krisztus azért jött, hogy polgárjogot biztosítson nekünk a mennyeknek országában. Földi hazánk csak a 60–70 évig tartó földi élet során jelenti a legdrágábbat, amit ember elérhet. És lám, még ezt a rövid időt sem tölthetjük benne, mert kiüldözték belőle! A Szentírás azonban azt tanítja, hogy nincs itten maradandó városunk, hanem a jövődőt keressük. Nem fogunk abban az új országban sem örökké lakni, amely most mint hontalanná vált bujdosók előtt megnyitja kapuit és Hazánk helyett hazánk lesz.

Jézus Krisztus azonban azért jött, hogy hirdesse nekünk az örök élet polgárságát. És meghalt azért, hogy mi tagjai lehessünk az ő mennyei birodalmának. A Sátán már úgy tekintette a bűnbeesett embert, mint aki minden jogát elveszítette ahhoz, hogy Isten országát örökölhessen. Isten azonban az ő egyszülött Fiát adta azért, hogy megbékéltesse magával a világot az ő keresztségének vére által. Jézus Krisztus nem volt arra ráutalva, hogy elhagyja az ő mennyei dicsőségét. Azonban ő, noha gazdag volt és nem szűkölködött semmiben, elhagyta a mennyet és szegénnyé lett értünk, hogy mi az ő szegénysége által meggazdagodjunk. Semmi más oka nem volt arra, hogy így cselekedjék, csupáncsak az, hogy minket szeretett.

Mi lett volna, ha a mi Megváltónk nem adta volna az ő életét másokért? Nyomortult el kellett volna kárhoznunk! Azonban ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a mienkéért, hanem az egész világért is (János I. levele 2. fejezet 2. vers). Ezt a hazát senki el nem veheti tőlünk fegyverrel vagy halálos fenyegetéssel. Ebből nem lehet kiűzni bennünket! Bár te is polgára lennél a mennyek országának, bár te is bemennél az örök életre! Jézus Krisztus téged is hív. Olvasd a Bibliát, és megtalálod az utat, amely az örök hazába elvezet.

Dr. Haraszi Sándor

August at Bethesda

In our June 1992 article, we touched upon having a guest speaker from The Civil Defense Headquarters to better inform our residents and staff on being prepared for the hurricane season. This month we experienced the need for those instructions to be implemented when we heard the first advisories broadcast about Palm Bay being placed in hurricane watch. It sent a chill through us to think the "big" storm, talked about for many years, was upon us. All emergency materials were purchased and properly stored in the event they would be needed. Emergency non-perishable food and bottled water was secured for immediate use. The generator was checked for possible emergency usage. Many prayers were offered on the safety of The Home and its residents.

We thank the Lord for His great mercy in sparing this immediate area from danger. We have seen courage without thought of self and devotion to duty. Several of our employees on vacation called to say they would come to work immediately when needed.

We do ask your prayers on behalf of those in southern Florida who have experienced much devastation. Please remember them often and with your financial assistance. Families of our residents and staff have been hard hit. They do not even know where to begin to rebuild their lives. Your prayers will be greatly appreciated.

We thank those of you who communicated with us through these somber days. Telephone calls and letters were most refreshing and very welcome. A special thanks to Elmer Kish and Rev. Lajos Olah for their concern and encouragement. God bless all of you richly.

We would like to spotlight our beautiful, Wanda Higgins, who just celebrated her first year with Bethesda. She always puts forth a special effort to make each of our ladies and gentlemen feel good about themselves. While she is busy shampooing, cutting and rolling hair, her words of wisdom are far-reaching. Her loving care for each patron motivates them to be on time and sometimes a little early so they can chat with her as she puts her finishing touch on the person already coiffured. Her love for the Lord shows forth in her actions and good deeds. She also opens her home to folks in need of a place to recuperate. She has built up the number of outsiders who come to Bethesda for grooming. She had her own shop in Parkersburg, W.Va. for 27 years. We are

A szentírás némely kijelentése olyan, mint a tündöklő égboltnak egy-egy csillagképe, melynek segítségével a hajós mindenkor megtalálja a helyes irányt.

(C. H. Spurgeon)

Wanda Higgins, Beautician, Bethesda

thankful that the Lord led her to The Home for whatever time He deems best.

Every morning seems to say,

"There's something happy on the way,

And God sends love to you!" By Henry Van Dyke

Ernest Cziraky,
Administrator

CONTRIBUTIONS — August, 1992

Rose Newman	\$ 25.00
Ruth Kish	25.00
Librada Nery	233.54
Anonymous Donor	80.00
Bethesda Baptist Church	225.00
Silliman Baptist Church	43.00
Anonymous Donors	125.00
Mr. and Mrs. Nick Biro	100.00
Mr. Theodor Merkl	50.00
Rev. and Mrs. Barton Brown	50.00
Esther Bankuti	40.00
	\$996.54

In loving memory of Rev. George B. Balla

In honor of Ernest and Ruth Cziraky

By Mrs. Elizabeth Balla

Grand Total: **\$1,096.54**

Egy szív...

Egy szív érettem dobogott,
Egy szívnek nagy fájdalma volt,
Egy szív engem hön szeretett,
Egy szív érettem megrepedt.

E szívben az irgalom élt,
E szív szerette a szegényt,
E szívben nem volt semmi folt
E szív Jézusom szíve volt!

Dénes Ferenc

"Rooted and Established in Love"

Ephes 3:14-15; Rev. 3:14-22

(Address delivered by Lois Crofoot at the 85th Convention of the HBUA at Rama, Ont. Part II.)

There have always been wealthy people and poor people, and there always will be. We are not born into an equal and perfect world. But surely the wrong can come in the way we use what we have and the way we accept our position and how we share all that we have.

We in North America, a country to which you came — probably to find the opportunity to make a better life — now watch with concern and horror at how Eastern Europe is being torn by dissension and confusion. They have been through so much in the past. How can we help them to adjust to their new state — politically, economically, and socially? Thankfully, I understand that Hungary is one of the most stable — both politically and economically and therefore, socially. But, I view all this as one who has always lived in Canada, with every blessing and resource that anyone could ever desire. And — are we so stable at this moment? Where have we gone wrong? Are we able to find statesmen to set things right? I'm convinced it's a case of thinking and caring only about ourselves. It's bitterness and greed and misunderstanding that are quickly leading us toward a break-up of this beautiful, peaceful country. Who does have the answers?

Well, I come back to our affluence and our materialism. We have taken for granted one of the highest standards of living in the world and our young people expect to have everything — immediately, and too often, without working for it. We've been spoiled and we've spoiled our children. Those riots in Toronto and Los Angeles in the spring shook us and hopefully opened our eyes. Why would these young people destroy the very fabric of their own community? Is their bitterness so deep? What is happening to our society? I find myself being mighty thankful that I'm not growing up or bringing children up the way things are now!!!

BUT — my children are bringing up children the way things are now! Those precious little lives are growing up to face temptations, pressures and dangers we never dreamed of just 15-20 years ago.

I serve on the Board of Directors and some committees of a large Child and Family Mental Health Agency. I've served with family agencies before and I have always found the problems to be abhorrent. But now it's far worse — so many

more problems, more serious in nature and so much more prevalent. Single mothers struggling with growing children and poverty, teenagers who are unwilling to live under any limits of discipline, broken marriages, drugs and promiscuousness, family violence and abuse and suicide. The suicide rate for teenagers, age 15-19, is growing at an alarming rate. Suicides are a sign of deep depression in most cases — a sign of hopelessness, that life no longer holds any meaning — they see no future for themselves. This is in North America, the land with everything — where dreams come true. Yet these young people have no hope!

The answer for many is to turn their backs on God, declaring that no loving God would allow such things to happen.

The truth is — in all our affluence and the comfort of our lives, it is just too easy to feel so secure that we begin to believe we can make it on our own. Who needs a Heavenly Father? — a 'crutch' as many in our world describe our claim of "our strength and power coming from above". If they only knew! If they only understood!

We know that our God never promised us a trouble free life. Jesus promised His followers a cross! But He also promised to be with us in every trial — every hurt — every day. He said "If you love me, you will obey what I command. And I will ask the Father and he will give you another Counsellor to be with you forever — the Spirit of Truth. The world cannot accept him because it neither sees him nor knows him. But you know him, for he lives with you and will be in you." (John 14:15-17).

Jesus lives with us — through His Holy Spirit — daily, hourly, every moment of our lives. The King of Kings and the Lord of Lords lives with us and in us!

Then — why doesn't our world see this more clearly? Why don't they open the door to such a guest? Could it be that the world doesn't really see our Lord very clearly in our lives?

The letter to the church in Laodicia, written by John giving his revelation from the Lord, is speaking to a church in a society that was prosperous and stubbornly independent. Their pride in themselves was such that even the church had eliminated any need for God. Thus they had become lukewarm — neither really cold, nor really on fire — completely indiffe-

rent. And indifference is very difficult to deal with. The Risen Christ revealed to John that they were sickening Him — but because He rebukes those He loves, He is speaking to them to discipline them. He assures them He is still waiting — knocking at the doors of their hearts, pleading with them, still loving them.

Could we, in our comfort, be going in the same direction? — we who have so much? — we who have had the greatest privilege in the world — that of being “rooted and established in love”.

Our confession of faith must be translated into the realities of this life — the daily situations that make up the moments and hours of our days. And that can only be done when our Lord is in charge of our lives, determining our values, our actions, our words and our attitudes. Over the years I've watched many turn away, not only from the Church, but also from a God who is reaching out to them, because of what they've seen or experienced in the church or at the hands of supposedly “Christians” — treatment that was less than loving and compassionate, far from compatible with the beliefs we claim as Christians.

Our God has no other way to demonstrate His love and to touch the lives of people than through us. We are His hands, His feet, His voice. As we respond to His love, as we take that hand held out to us and acknowledge His presence in our lives — each day, all day, then His love can't remain just something to be talked about, but it becomes a part of us. It takes over our lives, it is the determining factor in our behaviour, and it flows through us to the world around us. It is power within our inner being! ... Whether we like it or not, we are witnessing every day of our lives — by our actions. And those actions speak a great deal louder than all our words. If we say one thing at church and live something else during the week at home and at work, then all our words are meaningless. And our families are the first to be affected. Children aren't fooled. They know. They're watching — intensely. They want to know what we stand for; they want to believe in us; they want to see us live according to the faith we profess. Surely, the only way they will learn to trust us by seeing us live a trusting life — daily; by seeing that prayer is real to us; by watching us live surrendered lives. As we step out further and further in faith, our children will start to take their own small steps, beginning to build a strong foundation of faith for their future.

(To be continued)

Egymás terhét hordozzátok!

(1)

A teherhordozók

Késő este van. Egy édesapa nyugtalanul hánykolódik ágyában. Nem tud elaludni. Felesége félálomban megkérdezi tőle: „Mi bajod van? Mért nem tudsz aludni?”

„Borzasztóan aggódom lányunk jövője felett. Ezer kérdés merült fel bennem ma este, amikor bemutatta udvarlóját, s bejelentette, hogy hamarosan szeretnének megesküdni. Aggódom, vajon nem egy felelőtlen, munkakerülő fiatalembert választott? Nem tetszik a fiú kinézete. Félek, hogy tönkreteszi gyermekünk jövőjét.”

„Ne aggódj drágám! Lehet, hogy épp az ellenkezője igaz. Majd holnap mindent megtudunk,” — válaszolt az anya. De még be sem fejezte mondanivalóját, mire észrevette, hogy férje már nyugodtan horkol. Igen ám, de utána ő nem tudott elaludni, mert aggasztották férje megjegyzései. Alig tudta kivárni a reggelt. Csak akkor nyugodott meg, amikor lányától megtudta, hogy a vőlegényjelölt egy komoly, jó módú, szorgalmas ember. (Jelenet egy régi TV filmből.)

Egy magányos hölgy panaszkodik barátnőjének a telefonon: „Előre félek a lefekvéstől. Lehet, hogy nem is fogok tudni elaludni. Múlt hajnalban valami csörömpölésre ébredtem. Azt hiszem, valaki be akart törni. Ki tudja ki leskelődik most is odakint?” Mire barátnője megnyugtatta, hogy talán saját altatójának mellékhatásától szenvedve halucinált s nem is volt zaj.

„Erre nem is gondoltam! Valószínűleg igazad van, mert semmi nyoma sincs, hogy járt volna itt valaki,” — válaszolta. Aztán elbúcsúznak. Mindketten lefeksznek. A hölgy lecsillapodva, nyugodtan elalszik. Barátnője viszont nyugtalanul pihen, mert a hallottak következtében aggódik barátnőjéért, fel-felébred s ismételtelen Istenhez fohászkodik érte.

Mire utalnak ezek a példák? Arra, hogy amikor valaki megosztja bánatát, aggodalmát, problémáját, vagy mérgét, akkor maga megkönnyebbül, míg a másik teher alá kerül. Terhet hordani nem könnyű, de feladatunk. Isten Lelke kérlel: „Egymás terhét hordozzátok” (Gal. 6:2).

Megnéztem az értelmező szótárban, hogy mit jelent a *hordozás*? Felfedeztem, hogy *hordozni* többek között annyit jelent, mint valamit *huzamosan*, ill. ismételtelen magunkban vagy magunkon viselni. Eszerint arra szólít fel Urunk, hogy huzamosan, és ismételtelen vegyük át, osszuk meg, cipeljük a mások gondjának egy részét.

A gyakorlatból meg arra jöttem rá, hogy a teherhordozás szellemi, fizikai és anyagi áldozatokkal járhat. Azért nem könnyű.

Meg arra is rájöttem, hogy a helyes tehermegosztást tanulni kell. Meg kell tanulnunk behelyezni magunkat a másik helyzetébe, ill. átérezni baját. A megterhelt megérzi, hogy őszinte szívvel, vagy csak felületesen viszonyulunk hozzá. S meg kell tanulnunk a meghallgatás titkát is.

Többször figyelek egy három-gyerekes apát. Hol az egyik, hol a másik lánya szalad hozzá. Bánatukat, problémáikat, örömeiket és sikereiket akarják megosztani vele. „Apu figyelj csak!” — mondják. Ő meg csak megy a dolgára, mintha nem is szóltak volna hozzá. „Apu! Figyelj már ide egy kicsit!” — könyörögnek utána. Ő megint tovább áll. Végre felesége szól: „Drágám! Figyelj már a gyerekekre. Valamit mondani akarnak neked. Fontos, hogy érdeklődj ügyeik felől s meghallgasd őket.” Erre úgy tesz, mintha figyelne. A gyerekekhez fordul s abbahagyja dolgát. De tekintetéből látható, hogy gondolatban máshol jár. Csak tettetni a figyelmet. Ezzel nem segít. Mi sem segítünk embertársainkon, ha csak tettetjük a meghallgatást!

Aztán meg kell tanulnunk — a saját magunk és a szenvedő érdekében szeretetből, gyengéden és mégis határozottan határt szabni a panasznak és a tehermegosztásnak.

A saját érdekünkben, mert idegileg vagy anyagilag kimeríthet bennünket, aki túlzottan ránk támaszkodik; aki minduntalan panaszkodik, vagy kér valamit. Meg kell értenünk, hogy nem teljes teher átvételt, hanem csak tehermegosztást kíván tőlünk Urunk. Szem előtt kell tartanunk, hogy idegileg vagy fizikailag összeroppanva, és anyagilag tönkretéve alkalmatlanná válunk a további segítségre. S meg kell találnunk azt a bölcs középutat, amelyből a legtöbb dicsőség származik Isten nevére.

A másik érdekében meg azért kell meg tanulnunk határt szabni, mert ha engedjük, hogy túlzásba vigye a panaszt vagy kérelmet, akkor könnyítés helyett mélyebb önsajnálathoz, depresszióba és örökös másra-utaltságba segítjük őt ahelyett, hogy lábraállítanánk. Pedig ez a célunk!

Ebből az következik, hogy legfőképpen meg kell tanulnunk figyelni a Szentlélek halk utasítására, hogy Ő mutasson rá, hogy mikor, mennyit vár el tőlünk, s ne mi döntsük el, hogy hol a határ.

Akadhat még több tanulnivaló is. Nem folytatom felsorolását. Legjobb, ha min-

denki maga jön rá, hogy mit kell még tanulnia. Helyébe hadd említsek egy példát a helyes teherhordozásról:

Amerikába vándorlásunkkor terhesen, férjemmel, hároméves kislányunkkal, és szüleimmel Ausztriába mentünk először. Bécsben felkerestük a hívők gyülekezetét. Azonnal behívtak, szállást adtak és teljes ellátást biztosítottak, míg három hét múlva az USA-ba repültünk. Itt New York városába kéreztünk. Ott is az volt első dolgunk, hogy felvegyük a gyülekezettel a kapcsolatot. Ez a közösség is szárnya alá vett minket. Balla György lelkes testvér vezetésével lakáshoz, álláshoz, edényhez, ruházathoz segítettek. Ajándékaikkal, tanácsukkal és utanjárással támogattak. Bölcsen, szükségletünkhöz képest tettek. Lábraállítottak minket. Akkor tűnt fel legjobban számomra, hogy milyen kiválságos helyzete van a hívőknek, mert Isten gondoskodott arról, hogy szerte-e világon legyen testvérük és teherhordozójuk. S nagyon-nagyon hálás voltam (és vagyok) a bölcs tehermegosztókért.

A Szentlélek kérlel: „Egymás terhére hordozzátok!” Vajha mindent megtennénk annak érdekében, hogy bölcs teherhordozókká váljunk. Mert ilyenekre vágyik Urunk.

(Folytatjuk)

Mátrai Mihályné

Lapozgassuk a Szentírást!

Hol van megírva? (1)

„Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek.”

„Hanem veszték erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok: és lesztek nekem tanuim ... a földnek mind végső határáig.”

„Kimenvén annakokáért, bejárják a falvakat, hirdetvén az evangéliumot.”

„Mily szépek a hegyeken az örömmondónak lábai...”

„Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivel hogy felkent engem az Úr, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem.”

„Nem szégyenlem a Krisztus evangéliumát.”

„Nem azért küldött engem a Krisztus, hogy kereszteljek, hanem, hogy az evangéliumot hirdessem.”

Beküldendő (a szerkesztő címe) az igerverseket egymással összekapcsoló téma (minél rövidebben meghatározva, pl. egy szóval) és az ígéhelyek. Határidő: november 5. A helyes megjelölést beküldők között könyvjutalmat sorsolunk ki.

Akinek a saját személye már nem fontos: az már beépülésre alkalmas közösségi alany.

AKIK ELMENTEK

SZELEZSÁN JÁNOSNÉ

1886—1992

A volt Shaker-téri Magyar Baptista Gyülekezet még élő tagjai szomorú szívvel és magyar testvéri együttérzéssel tudatják, hogy a gyülekezet legidősebb tagját Szelezsán Mária hosszú élet után, 105 éves korában az Úr mint kedves szolgáló leányát hazahívta.

Szelezsán testvérnőt sokan ismerték és sokan szerették is. Hűséges tagja volt a gyülekezetnek és segítő készsége páratlan volt a testvériség mindennapi életében. Erről bizonyosságot tudnak tenni azok, akik az Úr jóvoltából még életben vannak.

December 25-én, karácsonykor született 1886-ban. Elköltözött 1992. március 11-én.

Az óházából már 1910-ben jött Amerikába és itt kötött házasságot korábban elhunyt férjével. Házasságukból 4 gyermek született: János, Helén Gasior, Róza Regula és Erzsébet, aki már régebben meghalt.

Erről a hosszú életéről odaadó szeretete a legjobb bizonyíték, mert szerette és szolgálta az Urat és a gyülekezetet többféle értékes munkásságával.

Szelezsán Mama (mi így neveztük őt) nemcsak anya, nagymama, hanem üknagymama is volt. Sokan részt vettek a gyászünnepeken, melyen Rev. Tim Pusey lelkes szolgált. A Clevelandhoz közeli Crow Hill temetőben, Twinsburg, Ohio államban temették el.

Az utolsó négy évét öregotthonban (nursing home) töltötte, ahol lányai naponta kétszer is meglátogatták, mert másoktól élelmet nem fogadott el. Ezt szeretném kiemelni, hisz a lányai is ma már „igen idősök”, de ennek dacára az utolsó pillanatig mellette voltak a gondozó otthonban.

Az Úr hosszú életet adott neki. Az 1. Kir 3:11 vers egy része ezt mondja: „és nem kértél magadnak hosszú életet.” Szelezsán Mama sem kérte ezt, az Úr mégis megadta neki.

L. Némethy

FORGÁCSOK SPURGEON IGEHIRDETÉSEIBŐL

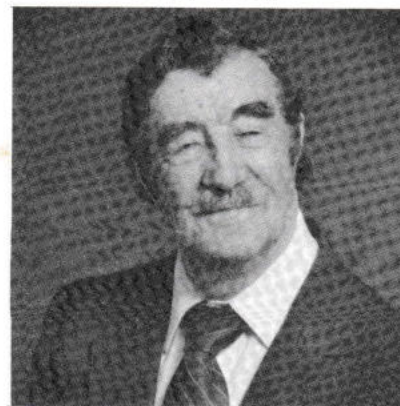
A meg nem tért lelkipásztor olyan, mint egy vak ember, akit tanárnak neveznek ki az optikai tanszékre.

Az ígéhirdetés szolgálata lehet az épülés eszköze és sok lelki áldás kútforrása. De aki nem fogadja el, annak nagyon fárasztó is lehet, vagy pedig jelentéktelen, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom.

Az ígéhirdető fellépése az Úr nevében történjék. Aki erre képtelen, az hallgasson és tűnjön el!

PODOBNI JÁNOS

1902—1992

Podobni János testvérrel a júliusi nyitó konferencián még együtt örültünk. Kilencvenedik születésnapját egy kicsit megelőző szeretettel megünnepeleztük. Megemlékeztünk hosszú, az Úr szolgálatában eltöltött életről, hallgathattuk bölcs tanácsait. Még a gyermeküdültetés alatt is velünk volt, de a záró istentiszteleten már nem vehetett részt. Rosszul érezte magát. Másnap haza kellett szállítani és 18 napi kórházi kezelés után, szép csendesen befejezte életét. Két nappal elköltözése előtt bepillantott a mennyi dicsőségbe, hallhatta a mennyi kar énekését. Ezt nekem is szépen elbeszélte. E látomás hatása alatt vett búcsút hitvesétől, gyermekeitől, látogatóitól, — tőlem is — és szép csengedesen elaludt. Amilyen volt az élete, olyan lett elköltözése is.

Podobni testvér 1902. július 20-án született Békéscsabán, Magyarországon. 1924-ben merítkezett be és haláláig hűséges tagja volt a baptista közösségnek. Felavatott diakónusa volt a Torontói Első Magyar Baptista Gyülekezetnek. Széphangú énekesi tag. Szelíd szavú, áldozatokban gazdag, buzgón imádkozó lélek. Olyan imádsága nemigen volt, amelyben az Úr népének egységéért ne imádkozott volna.

Első házasságát 1926-ban, február 10-én kötötte. Ebből a házasságból három leánya született, akik közül egy, Ibolya, négy éves korában elhunyt.

Kanadába, Manitobába 1927-ben, április 20-án érkeztek. Az aszályos évek keservei után, 1956-ban költöztek Torontóba. Felesége 1964-ben szintén elhunyt.

Tizennégy évi özvegyiség után megértő társat rendelt mellé az Úr, Kuti Erzsébet nővérünk személyében. A jelentős korkülönbség ellenére páratlan szeretetközösségben éltek. Követendő példa lehetne a mai keresztyén házaspárok számára.

Az úgynevezett virrasztó istentiszteleten és a temetésen Oláh Lajos lelkipásztor hirdette a vigasztalás ígét. Mindkét alkalommal igen népes gyülekezet előtt.

Hitvese mélységes gyásszal gyászolja. Leányai: Zsófia és Irén, azok férjei és az unokák példaadó gondossággal jártak el a rövid szenvedés ideje alatt és a temetéssel járó feladatokban. Podobni testvér sokáig fog hiányozni a gyülekezetnek. Emléke legyen áldott.

O.L.

MEGTÉRÉSEM KEZDETE

„Monda nekik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök, ámde azt mondjátok, hogy látunk, azért a ti bűnötök megmarad!” János 9:47

Ezt a vezér-Igét azért választottam, mert gyermekésememtől fogva, nagyon reám illett.

Hívó szüleim voltak. Édesapám román volt, édesanyám magyar. Kettős bűnörökséggel jöttem e világra. Négy fiútestvérem volt, én egyedül leány; pajkosságban túltettem rajtuk. — Szüleimmel rendszeren jártunk imaházba s mi gyerekek a vasárnapi iskolába, ahol sok Biblia-verset tanultunk. Szerettem a bibliai történeteket és szívesen hallgattam a külmiszióról szóló elbeszéléseket; én is arra vágytam, hogy majd misszionárius lehessenek.

Tízéves koromban alámerítkeztem, miért ilyen korán? A bűn már 8-9 éves koromban terhelte: estefelé megszállt a félelem, rettegtem az éjszakától, a sötétségtől, rossz álmaim voltak, mintha valaki üldözne, meg akarna ölni. Nappal káromló gondolatok kínoztak, menekültem volna előlük, de hova, kihez? Nem volt senki, aki lelkipáterként törődött volna velem, vagy megkérdezett volna: hogy vagyok? Azt reméltem, hogy bemerítkezésem után ezekről megszabadulok. A gyülekezetben a kikérdezéskor mindenre válaszolni tudtam, s így alkalmasnak találtak a bemerítésre, nem vették észre, hogy nem voltam megtérve. — Jól emlékszem, utána két hétig nagyon igyekeztem „jó” lenni, engedelmeskedni, de olyan nehezemre esett! El is múlt ez a hatás, csak a „régiből” voltam. Arra volt jó a gyülekezethez való tartozásom, hogy visszatartsa külső „nagy” bűnök elkövetésétől, mert féltem, hogy kizárnak. Belül a szívemben, viszont velem együtt nőtt a bűn: világi kívánságok, melyeket gyakran meg is tettem, de arra nagyon vigyáztam, hogy meg ne tudják. Kívülről nézve az életem kifogástalan volt, belül viszont egyre növekedtek bűneim: hazugság, tolvajlás, veszekedés, dühös kitörések, lázadás, léhaság. Menyny minden megbújhat egy képmutató élet mögött! A Bibliát ekkor is olvastam, de nem értettem, mert nem nekem szólt. Egyre kerestem az élet értelmét: a boldogságot, valami belső kielégülést, feltöltekezést.

Amikor elvégeztem a négy gimnáziumot, arra gondoltam, akkor leszek boldog, ha leérettségizem, vagy ha majd pénzt keresek, vagy ha lesz egy szép, gazdag udvarlóm, mindezek be is következtek, de a szívem egyébre vágyott. Gyötört

a belső üresség, amely egyre elviselhetetlenebbé vált.

Ekkor meghívtak a bukaresti baptista szemináriumba. Nagyon szerettem ott tanulni, különösen az angol nyelv vonzott. Elvégeztem a szemináriumot, de a szívem még mindig nem volt az Úré.

Ebben az időben jött Bukarestbe Stewart Jakab angol futballistából lett evangélista, akinek az evangélizálásain én is részt vettem, ma is emlékszem a fő üzenetre: „Éljünk 100%-osan Jézusnak!” A felhívás mélyen érintett, de életemben mégsem történt gyökeres változás. — Azt gondoltam, hogy ha Jézust szolgálom, vasárnapi iskolában tanítok, női-körben, ifjúságin bizonyítást teszek, betegeket látogatok, adakozok, szavalok, evangéliumi lapokba cikkeket írok, ez elég. Azt hittem, hogy ennyi a lelki élet, hogy most már látok, ámde az én bűnöm megmaradt, mert vak voltam.

Ezután történt, hogy részt vettem egy evangélizáción és a szolgáló tv. az Igehirdetés közben rám mutatva ezt mondta: „Te, te csak bűneiddel fárasztottál engem. Térj énhozzám, mert megváltottalak.”

Súlyos ütésként értek ezek a szavak, lehúzódtam a padban, hogy ne lásson, mert nagyon szégyelltem magam, de Jézus elől elrejtőzni nem lehet. Szembe találtam magam bűneimmel és Jézussal, Aki most ezt mondja: „Térj énhozzám, mert megváltottalak!”

Ekkor megnyíltak szemeim és felismerem bűneimet, remegtem, sirtam, mint a zápor úgy hullottak könnyeim. — A szolgáló végén kihirdették, hogy akik bűneikből szabadulni szeretnének, menjenek le az alsó terembe. Én is lementem. — A szolgáló tv. újból felmutatta Jézust a kereszten, aki értünk szenvedett, megsebesített a mi bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünk büntetését hordozta, akinek a sebeivel gyógyultunk meg. És. 53:5. — Ez teljesen összetört, zokogva öntöttem ki imában szívem tartalmát, bűneimet névszerint megvallottam, semmit el nem titkoltam. — Mindenki hangos „Áment” mondott rá. — Mások is sírva tettek bűnvallást és lehullott bűnterhünk, bocsánatot és békességet nyertünk. A megváltás öröme árasztotta el nemcsak a bensőnket, de arcunk is felragyogott. Öröm volt a mennyben is a sok fiatal megtérésén! — Megújulva magasztaltuk az Urat szabadításáért, Aki győzött bűn, halál, pokol felett nemcsak a kereszten, hanem bennünk is! — Az első Ige, ami ezt megerősítette bennem II.

Tim. 1:9. „Aki megtartott minket” felújgott a szívem: „Ez Jézus, Ő hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint. Én mindig cselekedeteim által akartam üdvösséget nyerni, „hanem az Ő saját végzése szerint, mely adatott nekünk (nekem is!) Krisztus Jézusban örök időnek előtte!” „Megjelentetett pedig most a mi Megtartónknak, Jézus Krisztusnak megjelenése által, Aki eltörölte a halált (bennem is) világosságra hozta pedig az életet és a halhatatlanságot (bennem is) az evangélium által!”

Így láttam meg vakságomat, amikor megnyíltak szemeim. Ez volt csodálatos kezdete megtért, újjászületett hívő életemnek. (Szeretet)

Balk Margit

„Sok népem van ebben a városban”

(Csel 18:10)

Mi sem látjuk őket,
s nem is csoda.
Nincs jobb szemünk,
mint Pálnak
és nincs nagyobb hitünk,
se szívünk.

Tégy hát csodát velünk is!

Gyógyítsd meg szemünk,
hogy lássuk,
mi nem látható;
s gyógyítsd meg
magába-fulladás szívünket!

És akkor elmegyünk
a tiédhez,
és megkeressük,
kiket mi még nem ismertünk,
kikkel eddig nem is törődtünk,
s hirdetjük nekik
nagy szerelmedet:
a jó hírt,
az örömmüzenetet.

Gyógyíts meg minket Urunk!
Érintsd meg megvakult szívünket,
hogy el ne vesszen
körülöttünk élő sok gyermeked,
és el ne vesszünk
velük együtt mi is!

Herjeczki Géza

„A gyülekezet erejének a kútforrása a Krisztussal való közösség.”

Spurgeon

Aki cselekszi azt, ami jó, annak az igazságossága nem lehet rossz.

G. E. Lessing

VASÁRNAPI ISKOLA

1992. október 18.

SALAMON A BÖLCΣ KIRÁLY

1Kir 2:1-4; 3:5-12

Dávid király hamar megöregedett. 70 éves korára igen megvénhedettnek nevezi őt a szentírás. De ha testileg gyenge is volt, szellemileg még elég friss volt ahhoz, hogy a trónörökléssel kapcsolatos harcokban végül is érvényesítse akaratát. Nem volt könnyű. Nem kis bonyodalmak után Salamont, Bethsabé fiát kenette fel királlyá.

Dávid utolsó tanácsai (2:1-4). A hálála napja közeledését érző király még egyszer összefoglalja tanácsait. Salamon úgy veszi ezeket az utasításokat (2:1-9), mint az apja végrendeletét. Végre is hajtja legtöbbet. Fölolvasott ígénk a legfontosabb elvi utasításokat tartalmazza.

1. Légy erős fiam! Én elmegyek, lépj a helyembe, férfiként.

2. Őrizd meg az Isten félelmét, járj az Ő útjain, ragaszkodj rendelkezéseihez! Ennek a nagyon fontos tanácsnak a megfogadása esetén két dologra számíthat Salamon is: előmenetelt ad neki Isten; beteljesíti ígétét a Dávid házára vonatkozólag.

Ezután még más tanácsokat is ad a király a fiának. De végrendeletének ez a lényege. Beszéljessünk arról, mi milyen „végrendeletet” hagynánk gyermekeinkre? Mi kapná abban az első helyet?

Az új király imádsága (3:5-9). Az Őr álmában lehetőséget adott Salamonnak arra, hogy azt kérje, amit szeretne. Az új királynak bizonyára voltak ellenségei (külső is, még több belső, amint az igéből ki is derül), szüksége lehetett pénzre is, hiszen a király gazdagságán sok minden megfordult akkor is. Salamon (talán az apjától kapott nevelés, s az Isten törvényében

való járatossága alapján) már akkor is mélyebbre látott a felszínnél. Tudta, hogy a legfontosabb kérdés az ő számára most az, hogy el tudja-e látni, be tudja-e tölteni feladatát, amit nem is csak az apjától, hanem sokkal inkább Istentől kapott (7. v.). Érti kicsiségét, s a feladat nagyságát. Istentől éppen ezért bölcsességet kér. „Értelmes szívet”, hogy Isten népét vezetni tudja.

Milyen jól átlátta Salamon, hogy Isten népe vezetéséhez nem elég az emberi erő. Mi vajon meg tudjuk oldani feladatainkat a saját erőnkől pl. a családban, a gyülekezetben, vagy a társadalomban? A népek mai vezetőinek vajon nem lenne szüksége ugyanarra, amire Salamonnak szüksége volt?

Isten válasza (3:10-12). Megadta kérését, sőt annál többet is. És nem csak az álomban, hanem valóságban is. Bölcsességéről, gazdagságáról, hatalmáról lett ismeretes Salamon a kortársak között, s azóta is.

Sajnos nem ment minden úgy, ahogyan elindult. A gazdagság, a hatalom hamar fejébe száll az embernek. Salamon nem ragaszkodott Isten ígéjéhez mindenben. Életét nem is hosszabította meg az Őr (14). Sőt, fiatalon, 60 éves korában halt meg, egy felbomlófélben lévő birodalmat hagyva maga után.

Hogy kerülhette volna el mindezt Salamon?

Aranymondás: 1Kir 3:9.

1992. október 25. * * *

JÓSIÁS A REFORM KIRÁLY

2Kron 34:2, 8, 14-21, 30-32

Nagy lépésekben haladtunk az elmúlt két hónap vasárnapi iskolai anyagaival. A választott nép történetét tekintettük át annak néhány kimagasló személyiségén keresztül. Ábrahám-tól Jósias királyig közel 1400 esztendő telt el. Nagyon sok minden történt a nép életében ez alatt az idő alatt. Múlt vasárnap Salamonnál tartottunk. A bölcs király bölcs telen fia idejében kettészakadt az ország. Az északi országrész alig több mint 200 évig létezett, addig, amíg Isten büntetése el nem érte (asszíriai fogság). A déli országrész (Júda) azután még vagy 140 évig fennállt. Jósias király ennek az időszaknak a végé felé uralkodott Jeruzsálemben (640-609).

A király (34:2, 8). Nagypapa Manassé, apja Amon volt. Mindketten pogány módra éltek, uralkodtak. Apja meggyilkolása után a nyolc éves Jósiaszt tették királlyá. Jó nevelői lehetnek. Azt olvassuk róla, hogy már gyermekkorában elkezdte keresni „atyjának Dávidnak Istenét”. Szisztematikus tisztogatáshoz fogott, melynek során az elhanyagolt templom renoválására is sor került.

A megtalált könyv (34:14-21). A templom javítása közben „megtalálá Hilkia pap az Őr törvénykönyvét, amelyet Mózes által adott volt.” Úgy tűnik, mintha nem is tudtak volna erről a könyvről. Igaz, hogy Manassé 75 évvel előbb kezdett uralkodni, s az ő idejében nem volt semmilyen helye Isten ígéjének. Lehet, hogy akkor rejtette el valamelyik pap, talán azért, hogy a gonosz király el ne pusztítsa. Nem tudjuk, hogy történhetett, de az tény, hogy a „Könyvet” megtalálták, vagyis, hogy előbb elveszett. Isten törvénye, ígéje nélkül élt Isten választott népe évtizedeken keresztül.

Beszéljessünk arról, hogy lehetséges-e Isten ígéje nélkül élni a családban, a gyülekezetben, a társadalomban? Milyen következményekkel jár a „Könyv” elvesztése, elhanyagolása? Évekkel ezelőtt egy megdöbbentő könyv került a kezembe, J.D.Smart: The Strange Silence of the Bible in the Church. Hogyan, hát lehetséges Biblia nélküli egyházi életéről beszélni? Sajnos igen.

A király megdöbbenve és bűnbánattal fogadja Isten újra megszólaló régi üzenetét. Tanácsot is kér. Hulda próféta által az Őr üzen a királynak. (Nem tudjuk, miért nem Jeremiáshoz mennek a király küldöttei.)

A szövetség megújítása (34:30-32). Jósias király összehívja népét. Felolvassa a „megtalált” Törvénykönyvet. Példamutatóan alárendeli magát Isten ígéjének, nyilvános fogadalmat tesz az Őr mellett. A jó példát követi a nép is. Csodálatos reformáció (nem 1517-ben, hanem 622-ben az Őr Jézus előtt). Isten egyelőre nem hajtja végre az ítéletet. „A töredelmes és bűnbánó szívet ó Isten, nem veted te meg!” (Zsolt 51:19). Testvérem, te mibe viszed bele a körülötted élőket? A közömbösségbe, felelőtlenségbe, vagy a bűnbánattal kez-

Amíg a kút vedre víz alatt van, aránylag könnyen húzható fel, de amint kihúzzuk a vízből, nehéz lesz. Így vagyunk a szenvedéssel is. Amíg Istenbe merül, könnyű elviselni, de Isten nélkül szinte elviselhetetlen tehet lesz belőle.

(C. H. Spurgeon)

SECOND
CLASS
POSTAGE
PUBLICATIONS

POSTMASTER: Send Form 3579 to Hungarian Baptist Union of America
2800 Fordham Rd., N.E. Palm Bay, Fla. 32905

dődő odaszenteselésbe? A te példád is „ragadós” lehet.

Aranymondás: Zsid 4:12.

1992. november 1.

ILLÉS

A RETTENTHETETLEN PRÓFÉTA 1Kir 18:17-24, 36-39

Királyok után ebben a hónapban néhány prófétával foglalkozunk a vasárnapi iskolában. Illés, Ámós, Hóseás, Mikeás, Jeremiás személyén keresztül új dimenzióban láthatjuk a választott nép és az Úr szolgálójának életét. A múlt vasárnapi ígéhez képest 200 évvel visszafelé lépünk most. Illés próféta vagy 70 évvel Salamon után szolgált. Akháb volt akkor a király Izráelben, vagyis a kettészakadt ország északi részében. Jeroboámról és az összes „Izraeli” királyról azt olvassuk, hogy gonoszul cselekedett az Úr szemei előtt. Akháb azzal tűnt ki a gonosz királyok közül, hogy elvette a Sidonbeli király lányát, Jézabelt, s vele együtt az egész sidoni baál kultuszt törvényesítette Izráelben (1Kir 16:30-33).

Isten Illés prófétán keresztül megüzeni, hogy büntetésül szárazságot bocsát Izráelre (ami Jakab 5:7 szerint három és fél évig tartott).

Illés döntésre hív (18:17-21). Váratlanul, mi tudjuk, hogy az Úr utasítására, megjelenik Illés Akháb király előtt. Most nem fél, pedig nemrégén még menekült a királytól. Megbízást kapott az Úrtól. Találkozóra hívja, a királlyal hivatja Izráel fiait. Akháb, ezúttal enged a felhívásnak. A Kármel hegyére rendeli Izráelt és a Baál papjait. Itt hangzik el Illés döntésre szóló felhívása: választanotok kell! Nem lehet tovább kétfelé sántikálni. Valljatok színt, kit akartok követni. Kiderül, hogy Izráel népe Jézabelnek is, meg az Úrnak is kedvében szeretett volna járni. De két úrnak nem lehet túl sokáig szolgálni.

A próba (18:22-24). Mivel a nép nem válaszolt, Illés segítséget ajánl. Te-

gyünk próbát. Isten néha megengedi ezt is. A próba arra szolgál, hogy a bizonytalan, tudatlan, vagy félrevezetett nép újra, személyes tapasztalattal átélje, hogy „az Úr az Isten és nincsen kivevőle más.”

Isten válaszol (18:36-39). Érdemes lesz otthon újra elolvasni az egész részt. Illés nevetségessé teszi a baál papjait. Imádságára pedig az Úr érthető, félremagyarázhatatlan módon válaszolt. Nincs és nem lehet kibúvót találni. Aki ezek után is kétfelé sántikál, annak a számára nincs mentés.

Beszélgessünk arról, hogy miért sántikál kétfelé ma is oly sok keresztyén? Talán nem ismerjük eléggé az ígétet, melyek arra figyelmeztetnek, hogy Jézus Krisztus óta is ugyanolyan egyértelmű engedelmisséget vár tőlünk Isten. „Ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok bűneitekben,” mondja az Úr Jézus (Jn 8:24). Mit jelent ma kétfelé sántikálni?

Aranymondás: 1Kir 18:21.

1992. november 8.

ÁMÓS, AZ IGAZSÁG PRÓFÉTÁJA Ámós 2:6-12, 3:2

Ámóst az első „író-prófétának” szoktuk nevezni. Elhívásáról, küldetéséről, szolgálatának kritikus, életveszélyes napjairól könyve 7. részében olvashatunk. Mintegy 100 évvel élt Illés után, 2. Jeroboám Izráeli király idejében, 760 körül. Izráel „fénykora” volt ez. Társadalmi, gazdasági és erkölcsi téren mélyponton volt az ország.

Ámóson keresztül az Úr kemény figyelmeztetést küldött népének. De a fenyegető szót sem értették meg. Alig ötven év múlva fogságba küldte népét az Úr. (A héten olvassuk el otthon az egész könyvet!)

Izráel bűne (2:6-8). Ámós nem a maga éles látására hivatkozik. „Így szól az Úr”, mondja újra és újra. Van üzenete az Úrnak! Mégpedig érthető, félremagyarázhatatlan. Hány bűne volt Izráelnek? Túlságosan is sok!

(Szójáték: 3 is sok, 4 meg már tarthatatlan.)

Az igazságtalanság és a kapzsóság fénykorát éli (némelyek „elefántcsontházakban” hevernek, amíg „ügyvédekkel” a nincstelenek filléreit kergetik).

Tisztátalanság, paráznság jellemzi hétköznapijait, ünnepeiket. Az Úr nevét megfertőztetik, amikor ünnepeik a környező pogány népek szokásaihoz hasonló módon parázna orgiákba torkollanak. Már a Sínai hegyénél is így volt (2Móz 32:1-6, 25). Nem csoda, hogy gyűlöli az Úr az ünnepeiket (Ámós 5:21).

Isten áldásai ellenére (2:9-12). „Pedig én...” Isten nyilvánvaló áldásai, vezetése ellenére cselekszi ezt Izráel. Megszabadította, győzelemre vezette népét. Aztán, hogy el ne tévedjen az élet számtalan útvesztőjében, prófétákat támasztott és küldött népének az Úr. Prófétákat, akik Isten üzeneteit, útmutatását érthetően elmondták a népnek. De megvetette a választott nép ezt a segítséget is. Elhallgattatta a prófétákat (pl. Ámós 7:10-15).

A büntetés nem marad el! (2:13-16).

„Azt bünteti kit szeret” (3:2). Szinte hihetetlen, hogy Isten hűségesen megáll a szövetség mellett. Választottait nem vetette még el, hanem neveli. Megbünteti őket. „Aki hozzám közel vannak, azokban kell megdicsőíttetnem.” Vagyis, kellene! „Legyetek nékem Szentek, mert én, az Úr, szent vagyok, aki kiválasztottalak titeket...” (3Móz 20:26).

Csak Izráel? Nem, mi is, sőt a világ minden népe számot fog adni Isten ítélő széke előtt. A könyv első része a környező népek elleni próféciákat tartalmazza. Mi pedig az újszövetségi idők választottai közé is oda tartozunk.

Vizsgáljuk meg mi is utainkat. Beszélgessünk arról, vajon nekünk nincse 3, vagy 4 (azaz sok) bűnünk, megítélni valónk? Ha idejében fölismerjük, megszabadulhatunk az ítélet alól. Még Ámós is megjegyzi a rettenetes szavak közepette, hogy van valami remény: „Így szól az Úr Izráel házához (hozzánk is): engem keressetek, és éltek!” (5:4).

Aranymondás: Ámós 5:24.

HG